

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Også loven af 7. juni 1972 om film og biografer er vedtaget af et enigt folketing. De midler, der stilles til rådighed for filmkunsten på de årlige finanslove, administreres af filminstitutet. Det er filminstitutets bestyrelse, der efter indstilling fra filmkonsulenterne fordeler midlerne og herunder bl.a. kan give garanti for lån til filmproduktion, således som det nu er sket med den pågældende planlagte film om Jesus. Jeg minder imidlertid i denne forbindelse om, at det var et flertal på 3 medlemmer af i alt 5, der vedtog denne garanti, og at hele bestyrelsen efter eget ønske umiddelbart derefter er blevet fritaget for hvervet som bestyrelsesmedlemmer.

Efter at Thorsen første gang havde fået tilsagn om økonomisk støtte til sit filmprojekt, blev der som bekendt af kristeligt folkeparti i begyndelsen af 1974 fremsat forslag om ændring af filmloven. Under drøftelserne i folketingets kulturudvalg gav den daværende kulturminister tilsagn om, at der i overensstemmelse med filminstitutbestyrelsens indstilling ville blive foretaget en tilføjelse i forretningsordenen. Den gik ud på, at det påhvilede bestyrelsen at indhente en udtalelse fra kompetent og objektiv juridisk sagkundskab i tilfælde, hvor der efter bestyrelsens opfattelse kunne herske tvivl om, hvorvidt den pågældende film lovligt ville kunne vises i Danmark.

Det er en kendsgerning, at ændringsforslaget herefter blev trukket tilbage af forslagsstillerne, og at den pågældende tilføjelse til forretningsordenen for filminstitutet formelt ikke er blevet gennemført.

Jeg må dog sige, at efter min opfattelse ville det næppe have ændret situationen i dag, at forholdet også formelt var blevet bragt i orden. Tilføjelsen må forstås sådan, at det beroede på bestyrelsens egen opfattelse, om der var tvivl med hensyn til den lovlige forevisning af den påtænkte film. Hvis bestyrelsen ikke var enig herom, måtte det i overensstemmelse med forretningsordenen, og hvad der i øvrigt er sædvane i kollektive organer, være flertallets opfattelse, der var afgørende. Og efter de oplysninger, der er fremkommet i dagspressen, havde flertallet af bestyrelsens medlemmer, dvs. de tre personer, som tildelte produktionsgarantien, tilsyneladende ikke været i

tvivl om, at filmen lovligt kunne vises i Danmark.

Efter det samråd, jeg har haft med folketingets kulturudvalg om sagen, har jeg fundet det rigtigt at spørge kammeradvokaten, bede ham om at udtale sig om, hvilken betydning der kan tillægges den tilføjelse til forretningsordenen, som bestyrelsen og ministeriet var enig om at foretage, og som blev stillet i udsigt over for kulturudvalget. Endvidere har jeg bedt om en udtalelse om, hvorvidt den påtænkte film må antages lovligt at ville kunne forevises her i landet, idet jeg i denne forbindelse særlig har peget på straffelovens § 140 og på ophavsretslovens bestemmelser om retsstridig ændring af et kunstnerisk værk. Først når kammeradvokatens udtalelser om disse spørgsmål foreligger, vil der kunne tages endelig stilling til, om der eventuelt er mulighed for at foretage noget i anledning af de garantitilsagn, filminstitutet har afgivet over for hr. Thorsen.

Når jeg har gjort det, så er det ganske simpelt, fordi jeg mener, at som lovgivere må vi også stå på den gældende lovs grund; noget andet er, at man med fremtiden for øje kan ændre loven.

Jeg har tidligere givet udtryk for fra denne talerstol, at jeg beklager, at dette filmprojekt, som hr. Thorsen står for, har modtaget tilsagn om offentlig garanti. Det var et af de tilfælde, hvor man kunne ønske, man selv havde muligheden for at uddele støtten. Men det ville være imod min principielle holdning. Jeg vil gerne gentage, at jeg skal ikke være smagsdommer over det endelige filmprojekt. Det afgørende for mig, da jeg udtalte mig forleden dag i folketingets spørgetid, var en bedømmelse af de rammer, der lå omkring dette projekt, med de nøgenhappenings, med udtalelserne om en charterdirektørs optræden som Vorherre eller som Jesus, alt det, der tager enhver alvorlig baggrund væk fra en alvorlig kunstners arbejde. Det er det, jeg har kritiseret. Det mener jeg at ingen kan have nogen tvivl om. Man kan også sige det modsat, at alle kan have tvivl om, at der er nogen alvor bag dette. For havde det været filmen, det drejede sig om, så havde man nok opført sig anderledes for at få sine penge, når man sad i en vanskelig situation. Det mener jeg skal fremhæves.